

יפה קורין אותה לכלוכית, שהיא מלוכלכת במומין, ויפה לה השם הזה, לתאר אותה בו.

ושרייה רבי ישמעאל ברבי יוסי, כי מצא בה דבר יפה, בשמה "ליכלוכית".

ההוא בר בבל דסליק שעלה לארעא דישראל. נסיב איתתא. ונשא בה אשה שלא היתה מבינה את רמז הלשון, אלא היתה עושה כל דבר כפי פשטות לשונו.

אמר לה בעלה: בשילי לי "תרי טלפי", ורמז לשונו הוא לדבר מועט, שתבשל לו מעט, תבשיל אחד או שניים.

והיא בשילה ליה תרי טלפי, שתי מידות מליאות ממה שביקש, כלשונו הפשוט.

רתח התרגז עליה, עליה.

למחר אמר לה: בשילי לי גריוא, ורמז הלשון הוא מידה מרובה.

והיא בשילה ליה גריוא, מידה מסוימת רגילה, כשמה הפשוט.

אמר לה: זילי איתי, לכי והביאי לי תרי בוציני, אבטיחים.

אזלת, ואייתי ליה תרי שרני, נרות כלי חרס שנותנים בו שמן ופתילה], אשר בלשון התרגום נקראות גם הן בוציני.

אמר לה: זילי תברי יתהון שברי את הנרות הללו על "רישא דבבא" [ראש הפתח, דהיינו, הדלת שבשער הבית]. והיא הבינה שיש לה לשבור אותם על ראשו של בבא בן בוטא שהיה גדול הדור.

הוה יתיב היה יושב בבא בן בוטא, אבבא, על פתח בית הדין, וקא דאין דינא, ודן את הדין.

אזלת ותברת יתהון, הלכה האשה ושברה את נרות החרס על רישיה של בבא בן בוטא.

אמר לה: מזה הדין דעברת, מדוע זה שעשית כך?

אמרה ליה: כך ציוני בעלי!

אמר לה: כיון שאת עשית רצון בעליך — המקום יוציא ממך שני בנים כנגד שני הנרות ששברת עלי משום שכך ציווך בעלך, שיהיו כמוני, כבבא בן בוטא.

הדרן עלך פרק רבי אליעזר